

України, життю та здоров'ю громадян України, приймає цей Закон, який визначає правові та організаційні засади проведення люстрації, повноваження та порядок діяльності органів люстрації. [2]

Оскільки Верховна Рада, де раніше засідали одіозні особи, скомпрометувала себе морально та вичерпала. Сьогодні кожен з нас повинен не допустити до влади зрадників, щоб вони не шматували нашу країну. Повинно відбутися очищення влади, а не перефарбовування партійних фасадів під вимоги часу. Інакше – занепад держави, спустошення державної скарбниці на яхти та дорогі відпочинки знову продовжаться.

Суспільство хоче змін: влади, злочинних законів і місцеперебування злочинців, які ці закони приймали і створили корупційні схеми. Суспільство не хоче при владі бачити корумповану і злочинну номенклатуру, а також чиновників, заплямованих роботою у режимі нашого попереднього президента.

Цей закон передбачає, що на 10 років будуть позбавлені права працювати на держслужбі комуністичні лідери, кубісти, приспівники корупційної імперії, ті, хто намагався знищити Євромайдан. Всі чиновники пройдуть перевірку на предмет відповідності майна доходам.

Даний закон покликаний досягти довіри суспільства до об'єктів люстрації та забезпечення належного виконання об'єктами люстрації функцій, покладених на них відповідно до чинного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про очищення влади» прийнятий Верховною Радою України від 16.09.2014
2. Закон України «Про проведення люстрації в Україні» (проект)

Децентралізація влади української держави в умовах конституційно-правової реформи

Городницький П.С., студент 1–го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Лазаренко Л.А.**

Децентралізацію задекларовано у статті 132 Конституції України як одну із засад, на яких ґрунтується територіальний устрій держави [1].

Проте засадою є не сама децентралізація, а «поєднання централізації та децентралізації у здійсненні державної влади». Тобто децентралізація не є винятковим принципом за згаданою конституційною нормою, а таке «поєднання» відображає постійні коливання українського суспільства та його політикуму [2, с. 9].

Концентрація влади в одній інституції, максимальна передача фінансів «нагору», їх перерозподіл «вниз» в ручному режимі, повна залежність територій від центру, розбалансована система місцевого самоврядування та слабкі громади – саме ці та інші чинники надмірної централізації державної влади негативно впливають на розвиток та становлення Української держави в умовах її інтеграції у міжнародне співтовариство.

В цьому контексті актуальним видається питання щодо децентралізації влади курс на яку взяв Уряд України на початку 2014 року, усвідомлюючи необхідність реальних змін в управлінні державними справами.

Проблеми децентралізації державної влади розглядалися ще з давніх часів такими науковцями як: М. Вебер, Г. Зіммель, А. Де Токвіль, Т. Джеферсон та ін.. На сучасному етапі в умовах конституційно-правової реформи децентралізація в Україні є темою для обговорення у колі експертів із різних галузей наукової та практичної діяльності.

Нинішня система влади в Україні є надзвичайно централізованою і уповільнює шлях змін у нашому суспільстві. Централізація влади в державі призвела до фактичного нівелювання ролі регіонів у загальній системі. Думка громад жодним чином не впливає на державну політику й розподіл ресурсів, а місцеве самоврядування часто є лише декларативним. Роль громад щодо впливу на публічну владу є мінімальною і це призвело нині до ситуації, коли влада на місцях не має можливості та повноважень самотужки вирішувати поточні регіональні питання. Тому децентралізація влади – єдиний правильний шлях для України.

За загальним правилом, децентралізація – це процес розширення і зміцнення прав та повноважень адміністративно-територіальних одиниць або нижчих органів та організацій при одночасному звуженні прав і повноважень відповідного центру з метою оптимізації та підвищення ефективності управління суспільно важливими справами, найповнішої

реалізації регіональних і місцевих інтересів [3, с. 7].

На нашу думку, місцеві громади повинні мати можливість активно розвиватися, вдосконалювати інфраструктуру, заробляти кошти, розпоряджатися ними й ресурсами. Лише тоді, коли будуть сильними громади – буде сильною й країна. Ще Т. Джеферсон розглядав самоврядування громад як ідеальну форму державності. За його концепцією, муніципалітети є четвертою владою, що контролюється законом і судом, не підпорядкована урядові, його органам на місцях.

На сьогоднішній день Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України підготовлено пропозиції щодо внесення змін до Основного Закону, з метою реалізації курсу Уряду на децентралізацію.

Основні зміни передбачають: запровадження трьохрівневої системи адміністративно-територіального устрою України - область, район, громада з повсюдністю місцевого самоврядування; передачу функцій виконавчої влади від місцевих адміністрацій виконавчим органам рад відповідного рівня; розподіл повноважень між органами місцевого самоврядування за принципом субсидіарності і наділення саме громад максимально широким колом повноважень; чітке забезпечення повноважень органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами, в тому числі через їх участь в загальнодержавних податках; ліквідацію державних адміністрацій і створення натомість державних представництв з тільки контрольо-наглядовими і координаційними, а не виконавчими функціями.

Ще одним позитивним кроком є створення Центрів надання адміністративних послуг. Їх створення – це один із кроків передачі повноважень центральних органів влади в регіони. У свою чергу влада на місцях має показати свою готовність взяти на себе ці повноваження.

Крім того, механізм децентралізації має стосуватися і місцевих бюджетів. До парламенту внесено законопроект про внесення змін до Бюджетного кодексу України. В разі їх підтримання, головний кошторис країни на наступний рік може бути сформований на новій базі міжбюджетних відносин. Нові можливості отримують і місцеві бюджети. Вони матимуть бюджетну автономію та фінансову самостійність. Крім того, місцеві громади зможуть самостійно формувати власні бюджети.

Таким чином, на нашу думку, впровадження зазначених змін сприятиме децентралізації влади, що в свою чергу буде виражатися у: передачі більшості повноважень і ресурсів на рівень територіальних громад – сіл, селищ та міст; чіткому розмежуванні повноважень як між різними органами місцевого самоврядування, так і між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування; встановленні відповідальності органів місцевого самоврядування перед виборцем і державою.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - №30. - ст. 141.
2. Децентралізація публічної влади: досвід європейських країн та перспективи України / [Бориславська О., Заверуха І., Захарченко Е., та ін.]; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO. – К. : ТОВ «Софія». – 2012. – 128 с.
3. Децентралізація та ефективне місцеве самоврядування: навчальний посібник для посадовців місцевих та регіональних органів влади та фахівців з розвитку місцевого самоврядування. Київ: ПРООН/МПВСР. - 2007. - 269 с.

Новий погляд на пенсійне забезпечення в Україні

Давидюк Х.В., студент 3-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Мозоль Н.І.**

Пенсійне забезпечення в Україні є державною системою - важливою складовою системи соціального захисту населення. Сьогодні пенсійне забезпечення в Україні знаходиться у скрутному становищі. Солідарна система не виконує своїх функцій. На це впливають такі чинники: демографічні; економічні; політичні та психологічні.

10 вересня 2011 року Президент України підписав Закон України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи» (№ 3668-VI). Згідно із прийнятим Законом всі пенсії, призначені до набрання ним чинності, продовжують виплачуватись у встановлених розмірах, без будь-яких обмежень, в тому числі і працюючим пенсіонерам. Проте, даний закон станом на 03.06.2013 є таким, окремі положення якого визнаються неконституційними. А отже, це означає, що цей нормативно правовий акт не може повною мірою забезпечувати реформування пенсійної системи в Україні, що є метою да-